

Kantaja väittää kanteensa tueksi, että asetuksen N:o 375/2007 2c artiklalla loukataan oikeusvarmuuden periaatetta. Kyseisellä säännöksellä sidotaan ilma-alusliikenteen harjoittamisen ehdot riippumaan aikaisemmin tapahtuneesta seikasta, nimittäin kyseisen valtion liittymisestä Euroopan unioniin, mitä niiden henkilöiden, joita asia koskee, on ollut mahdotonta ennakoida.

Edelleen kantaja väittää, että asetuksen N:o 375/2007 kyseisellä säännöksellä loukataan EY 5 artiklassa määrättyä suhteellisuusperiaatetta. Kantaja toteaa tältä osin, että kyseisellä säännöksellä rajoitetaan suhteettomasti niiden henkilöiden toimintaa, joiden ilma-alukset on merkitty jäsenvaltion rekisteriin liittymisen jälkeen. Tämä säännös on lentoturvallisuuden kannalta merkityksellinen ja siinä säädetään tarpeettomista rajoituksista ja ehdoista ja mennään näin pidemmälle kuin EY:n perustamissopimuksen tavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen.

(¹) Ilma-alusten ja niihin liittyvien tuotteiden, osien ja laitteiden lentokelpoisuus- ja ympäristöhyväksyntää sekä suunnittelu- ja tuotantoorganisaatioiden hyväksyntää koskevista täytäntöönpanosäännöistä annetun komission asetuksen (EY) N:o 1702/2003 muuttamisesta 30.3.2007 annettu komission asetusta (EY) N:o 375/2007 (EUVL L 94, s. 32).

Kanne 11.7.2007 — Ristic ym. v. komissio

(Asia T-238/07)

(2007/C 211/79)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantajat: Ristic AG (Burgthann, Saksa), Piratic Meeresfrüchte Import GmbH (Burgthann, Saksa), Prime Catch Seafood GmbH (Burgthann, Saksa) ja Rainbow Export Processing SA (San José, Costa Rica) (edustaja: asianajaja H. Schmidt)

Vastaaja: Euroopan yhteisöjen komissio

Vaatimukset

— komission 16.5.2007 tekemä päätös (2007/362/EY) on EY 231 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti kumottava niiltä osin kuin kyseisellä päätöksellä on muutettu päätöstä 2004/32/EY siten, ettei Costa Ricaa enää mainita kyseisen päätöksen liitteessä, eli ei ensimmäisessä sarakkeessa tunnuksetaan ISO-2 eikä toisessa sarakkeessa nimellään, eikä kahdeksannessa sarakkeessa enää ole kirjainta "X" osoituksena siitä, että Costa Ricasta peräisin olevien vesiviljelyn avulla kasvatettujen eläinten ja tällaisista eläimistä saatujen

tuotteiden tuonti Euroopan unioniin on päätöksen 2004/432 nojalla sallittua

- on todettava, että Euroopan yhteisö on velvollinen korvaamaan sen vahingon, jonka komission päätös on kantajille aiheuttanut
- komissio on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat riitauttavat komission päätöksen 2007/362, (¹) koska siinä poistetaan Costa Rica sellaisten kolmansien maiden luettelosta, joiden jäämiä koskevat valvontasuunnitelmat hyväksytään vesiviljelyn avulla kasvatettujen eläinten ja tällaisista eläimistä saatujen tuotteiden osalta.

Kantajat ovat yrityksiä, joiden toimintaan kuuluu erityisesti sellaisten viljeltyjen katkarapujen jalostus ja myynti, jotka saadaan Costa Ricassa ja Ecuadorissa toimivilta vesiviljelmiltä. Kantajat esittävät, että kanteen kohteena oleva päätös koskee niitä EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettulla tavalla suoraan ja erikseen.

Kantajat vetoavat kanteensa tueksi erityisesti siihen, että kanteen kohteena oleva päätös on lainvastainen sen takia, että sillä loukataan suhteellisuusperiaatetta. Kantajat vetoavat myös siihen, että vastaaja on loukannut niiden oikeutta tulla kuulluksi sekä käyttänyt harkintavaltaa väärin.

(¹) Kolmansien maiden neuvoston direktiivin 96/23/EY mukaisesti esittämien jäämiä koskevien valvontasuunnitelmien hyväksymisestä tehdyn päätöksen 2004/432/EY muuttamisesta 16.5.2007 tehty komission päätös 2007/362/EY (tiedoksiannettu numerolla K(2007) 2088) (EUVL L 138, s. 18).

Kanne 9.7.2007 — Pathé Distribution v. EACEA

(Asia T-239/07)

(2007/C 211/80)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Pathé Distribution SAS (Pariisi, Ranska) (edustaja: asianajaja P. Deprez)

Vastaaja: Koulutuksen, kulttuurin ja audiovisuaalialan toimeenpanovirasto (EACEA)

Vaatimukset

- On todettava, että koulutuksen, kulttuurin ja audiovisuaalialan toimeenpanovirasto ei ole pätevästi irtisanonut sopimusta N:o 2006-09120304D1021001FD1507, ja että sopimus on edelleen voimassa;
- koulutuksen, kulttuurin ja audiovisuaalialan toimeenpanovirasto (EACEA) on velvoitettava maksamaan kantajalle 9 737 euroa, jotka se on velvollinen maksamaan sopimuksen perusteella.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Esillä olevalla kanteellaan, joka perustuu välityslausekkeeseen, kantaja vaatii, että vastaaja velvoitetaan korvaamaan summa, joka vastaa jäännöstä, jonka vastaaja on velvollinen maksamaan sellaisen sopimuksen N:o 2006-09120304D1021001FD1507 perusteella, joka koskee yhteisön rahoitustukea elokuvan videolevitykselle ja joka on tehty Media Plus -ohjelmassa, joka on hyväksytty neuvoston päätöksellä 2002/821/EY⁽¹⁾.

Osapuolet ovat allekirjoittaneet sopimuksen 27.6.2006 ja vastaaja on maksanut kantajalle ennakosuorituksen sopimuksen määräysten mukaisesti. Vastaaja osoitti 8.5.2007 kantajalle kirjeen, joka koski sopimuksen irtisanomista sillä perusteella, että hankkeen todelliset kokonaiskustannukset olivat matalammat kuin hankkeen ennakoitu talousarvio ja että hankkeen rahoituskertomuksen antamisen yhteydessä ei ollut annettu kirjallista selitystä, ja jolla vaadittiin maksetun ennakosuorituksen palauttamista. Kantaja katsoo päinvastoin, että sopimusmääräysten mukaisesti vastaajan osuuden hankkeesta oli oltava 50 prosenttia videojakelun todellisista kokonaiskustannuksista ja vaatii näin ollen sen summan maksamista, joka on vielä maksettava jo maksetun ennakosuorituksen lisäksi.

Kanteensa tueksi kantaja väittää, että vastaaja on irtisanonut sopimuksen sääntöjenvastaisesti ja perusteettomasti sikäli kuin vastaaja ei ole noudattanut irtisanomista koskeviin yksityiskohtiin liittyviä sopimusmääräyksiä, ja erityisesti se ei ole asettanut kantajalle määräaika sopimuksen täytäntöönpanon tilaan liittyvien huomautuksensa esittämiseksi. Kantajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on siis katsottava, että sopimus on edelleen voimassa.

Lisäksi kantaja kiistää sopimuksen irtisanomisperusteet, joihin vastaaja on vedonnut, eli sopimusvelvoitteiden täyttämättä jättämisen.

⁽¹⁾ Eurooppalaisten audiovisuaalisten teosten kehittämisen, levityksen ja myynninedistämisen tukemista koskevan ohjelman täytäntöönpanosta (Media Plus — Kehittäminen, levitys ja myynninedistämisen) (2001-2005) 20.12.2000 tehty neuvoston päätös 2000/821/EY, EYVL L 336, s. 82.

Kanne 4.7.2007 — Heineken Nederland ja Heineken v. komissio

(Asia T-240/07)

(2007/C 211/81)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Asianosaiset

Kantajat: Heineken Nederland NV ja Heineken NV (edustajat: asianajajat T. Ottervanger ja M. A. de Jong)

Vastaaja: Euroopan yhteisöjen komissio

Vaatimukset

- päätös, joka on osoitettu muun muassa kantajille, on kumottava kokonaan tai osittain
- kantajien maksettavaksi määrätty sakko on kumottava tai sen määrä on alennettava
- komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat riitauttavat EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan soveltamista koskevasta menettelystä (asia N:o COMP/B-2/37.766 — Alankomaiden olutmarkkinat) 18.4.2007 tehdyn päätöksen, jolla kantajien maksettavaksi määrätään sakko.

Kantajat vetoavat kanteensa tueksi ensiksi joukkoon menettelylisiä perusteita. Kantajat vetoavat ensinnäkin tutkimuksen aikana tapahtuneeseen hyvän hallinnon periaatteen loukkaamiseen ja asetuksen N:o 1/2003 27 rikkomiseen sillä perusteella, ettei komissio ole antanut kantajille tilaisuutta tutustua muiden yritysten puolustuskirjelmiin. Toiseksi kantajat esittävät, ettei komissio ole suorittanut tutkimustaan huolellisesti ja puolueettomasti. Kolmanneksi kantajat vetoavat siihen, että kilpailuasioista vastaavan komission jäsenen toiminta on loukannut syyttömyysolettamaa. Neljänneksi komissio on ylittänyt kohtuullisena pidettävän määräjän, mikä on loukannut kantajien puolustautumisoikeuksia.

Kantajat vetoavat myös EY 81 artiklan rikkomiseen. Kantajat vetoavat tältä osin ensinnäkin vääristyneeseen todisteluun sekä syyttömyysolettaman loukkaamiseen ja perusteluvollisuuden laiminlyöntiin. Toiseksi kantajat riitauttavat sen, että kyse olisi sopimuksista ja/tai yhdenmukaistetuista menettelytavoista. Kolmanneksi kantajat väittävät, että komissio on virheellisesti määrittänyt kyseisen rikkomisen keston.